

РЕШЕНИЕ

№ 1953

гр. София, 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **574** по описа за **2021** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 63 в от ЗАНН във връзка с глава XII от АПК.

Делото е образувано по жалба, подадена от процесуалния представител на Ч. К. К. – адв. Ж. против Решение от 10.12.2020 г. по АНД № 19577/2020 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено НП № 18-4332-024689 от 05.12.2018г. на Началник сектор "ПП" при ОД на МВР - С., с което на касаторът, на основание 185 и чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП са наложени административни наказания съответно "глоба" в размер на 20 лева за нарушение на чл. 20 ал.1 от ЗДвП и "глоба" в размер на 100 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месец, за извършено нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно, необосновано и незаконосъобразно. Твърди се липса на извършено нарушение, неизяснена фактическа обстановка, липса на описание в какво именно се изразява нарушението на чл. 20 ал.1 от ЗДвП, липса на наличие на обективни елементи от състава на нарушението по чл. 123 ал.1 т. б. В от ЗДвП, несъответствие между твърдените за установени факти и повдигнатото обвинение. Твърди, се че и по същество не са били извършени вменените нарушения.

Иска се от Съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и потвърденото с него НП.

Ответникът по делото – отдел „ПП“ при СДВР, не се представлява, не изразява

становище по жалбата.

Представителят на СГП дава заключение, че жалбата се явява неоснователна, с оглед мотивите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушенията и липсата на съществени процесуални нарушения в административно-наказателното производство. Административен съд – София град, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по [чл. 211, ал. 1 от АПК](#), от субект имащ правен интерес от обжалване и е допустима.

Разгледана по същество същата се явява основателна по следните съображения:

Софийски районен съд не е направил правилна преценка на доказателствата по делото, като фактическата обстановка, която е приел за установена не следва от съвкупния анализ на събраните по делото доказателства, а се базира единствено на част от тях.

СРС е приел за установено, че на 04.05.2018г. на [улица]Ч. К. като водач на лек автомобил „Лексус ЛС 460 с рег. [рег.номер на МПС] е загубил контрол върху автомобила си при извършване на ляв завой и извършва ПТП със спрелия пред него л.а „Фолксваген Поло“ с рег. [рег.номер на МПС], след което напуска ПТП, при положение че няма съгласие относно обстоятелствата за настъпване на произшествието, от което е пострадал водача на другия автомобил.

След издирването и установяването на касатора, актосъставителят Е. П. приел, че с горното са нарушени разпоредбите на чл. 20, ал. 1 и чл. 123, ал. 1, т. 3, б. "в" от ЗДвП, за което на 30.10.2018 г. издал АУАН в присъствието на двама свидетели.

На 20.11.2018 г. АУАН бил връчен на касатора, който изложил възражения.

Въз основа на акта и при описаната в него фактическа обстановка Началник сектор "ПП" при СДВР издал атакуваното НП, с което, за нарушения на посочените по-горе законови текстове, на касаторът били наложени административни наказания: "глоба" в размер на 20 лева на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 20 ал.1 от ЗДвП и "глоба" в размер на 100 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 месеца на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 123 ал.1 т.3 б.“в“ от ЗДвП.

При така приетата за установената фактическа обстановка, подкрепена с представените към административно-наказателната преписка и в с. з. доказателства, СРС приел, че административно наказанието е осъществил от обективна и от субективна страна състава на административните нарушения по посочените членове в ЗДвП и потвърдил атакуваното НП.

Административен съд-София град не споделя правните изводи на въззивната инстанция, по следните съображения:

На първо място липсват убедителни доказателства за състояло се ПТП между двата автомобила. АУАН е съставен по докладна записка и протокол от ПТП, данните в които изхождат от сведение на другия участник в ПТП. Видно от докладна записка, пострадалото лице е било посетено във ВМА от полицейски инспектори Ч. и В.. СРС не е изяснил обстоятелството как органите на полицията са били уведомени за настъпилото ПТП, кое е лицето, което е подало сигнала, с какво съдържание е бил сигнала и кога е сторено това. Към докладната записка е приложено писмено сведение от Н. П., от което е видно, че на 04.05.2018г. в 16:00ч. е усетила удар върху автомобила си отзад от друг автомобил. Двата шофьори се уверили, че на двете

коли не са насени щети. След това и двамата напуснали мястото на произшествието, като пострадалата посетила ВМА. Въз основа на тези документи бил съставен КП № К-296, в който е видно, че щетите се изразяват в счупена пластмаса на задна рег. табела, а Н. П. е пострадала, с работна диагноза контузия на шийни прешлени. Тези данни не са подкрепени от доказателства, че П. е посетила лечебно заведение, направен ѝ е преглед, изследвания и др., поставена е диагноза. От разпита на актосъставителя се установява, че оглед на автомобилите не е извършван, а съставителя на КП не може да уточни къде се е намирал автомобилът на пострадалата. Св. В., обаче, съобщава, че нито един от автомобилите не е останал на мястото на произшествието, а ударът е бил лек. Разпитан е свидетел очевидец на ситуацията. По делото е приложен снимков материал на лек автомобил Фолксваген Поло, както и снимков материал свързан с ПТП на 31.10. 2018г. между „Фолксваген Поло“ и „Лексус“, при прегледа на които два снимкови материала се установява, че са идентични, въпреки изложеното в писмото на СДВР, че се отнасят за случаи на различни дати.

В хода на съдебното оспорване на НП, пострадалата е разпитана като свидетел. Изяснено е, че на мястото на случая не се съхраняват видео записи.

При тези данни, СРС е заключил категорично, че ПТП се е състояло с причинени имуществени щети и пострадало лице П..

В съдебното производство по обжалване на наказателното постановление по чл. 59 и сл. ЗАНН предмет на доказване е извършеното административното нарушение и авторството му съгласно чл. 102, т.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, както и всички други обстоятелства от значение за административнонаказателната отговорност, реализирана с него, съгласно чл. 102, т.2 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Тежестта на доказване лежи върху наказващия орган съгласно чл. 103, ал.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Наказаното лице не е длъжно да доказва, че е невинно - чл. 103, ал.2 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, нито могат да се правят изводи в негова вреда поради това, че не е доказало възраженията си - чл. 103, ал.3 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Като доказателства в административнонаказателния процес могат да служат всички фактически данни, които са свързани с обстоятелствата по делото, допринасят за тяхното изясняване и са установени по предвидения ред съгласно чл. 104 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Подлежат на служебно събиране всички доказателства, които са необходими за разкриване на обективната истина и тези, които потвърждават отговорността или я отегчават, и тези, които я изключват или намаляват, при внимателна тяхна проверка, поделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 107 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Наказателното постановление подлежи на потвърждаване от въззивния съд съгласно чл. 63, ал.1, изр.1, пр.1 ЗАНН, когато извършването на административното нарушение е доказано по несъмнен начин с всички негови съставомерни признаци от обективна и субективна страна съгласно чл. 303, ал.2 вр. чл. 307 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Такова пълно главно доказване в случая не е проведено, поради което въззивния съд, несъблюдавайки забраната по чл. 303, ал.1 вр. чл. 307 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, незаконосъобразно е потвърдил обжалваното пред него наказателно постановление като почиващо на предположения.

Първо, съгласно чл. 189, ал.2 ЗДвП редовно съставените актове по чл. 189, ал.1 ЗДвП имат доказателствената сила до доказване на противното. Същата, обаче, важи доколкото няма тяхно оспорване в досъдебната и/или съдебна фаза на административнонаказателния процес. В случая при съставяне на АУАН касаторът е

депозирал свои възражения по чл. 44 ал. 1 ЗАНН като напълно отрича да е участвал в реализирано ПТП и да е напуснал място на произшествие. Тези възражения са възпроизведени в жалбата му по НАХД № 19577/19 г. на СРС При такова оспорване, в производството по съдебно обжалване на НП № 18-4332-024689 от 05.12.2018 г. по чл. 59 и сл. ЗАНН, АУАН № 941958 от 30.10.2018 г., без оглед на редовността на съставянето му, няма обвързваща доказателствена сила. Принципът на вземане на решения по вътрешно убеждение изисква съдът да се произнесе въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото съгласно чл. 14, ал.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, поради което доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила за съда съгласно чл. 14, ал.2 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Следователно при положение, че фактическите констатации по АУАН не са признати от наказаното лице, а са оспорени чрез възражения по чл. 44, ал.1 ЗАНН и жалбата му по чл. 59 и сл. ЗАНН, те не се ползват с презумптивна доказателствена сила и описаното в акта нарушение подлежи на доказване с други допустими по закон доказателствени средства. Отделно, тъй като с акта съгласно чл. 36 ЗАНН се образува административнонаказателното производство, същият не може да се самодоказва точно, както не се самодоказва обвинителният акт в наказателния процес. Тоест административното нарушение по НП № 18-4332-024689 г. не може да смята удостоверено с АУАН № 941958 от 30.10.2018 г.

Второ, процесното ПТП е настъпило на 04.05.2018 г. около 15.47 ч. на @@15@ [населено място], в момент, в който там не е имало органи на МВР. Макар от това произшествие да се твърдят причинени имуществени вреди по участвалите в него две моторни превозни средства /или поне на едното от тях/, както и неимуществени такива и въпреки, че между водачите им не е имало съгласие по свързани с настъпването му обстоятелства, нито пострадалата, нито другият участник са уведомили Отдел "Пътна полиция" -СДВР съгласно чл. 123, ал.1, т.3, б."в" ЗДвП. Следователно мястото на възникналото ПТП не е посетено от полицейски служители. Не е изяснен въпросът как се стига до уведомяването на сектор ПП, кога и от кого е сторено това, но участничката Н. П. била посетена от служители на Пътна полиция във ВМА. Инспектор Ч. изготвила докладна записка, а след това и Протокол за ПТП изцяло въз основа на данните, изложени от П..

Трето, показанията на пострадалата и единственият незаинтересован очевидец на случая, не си кореспондират. Св. Н. П. твърди, че е усетила силен удар в задната част на автомобила си, без наличие на опит за спиране от втория автомобил, а св. Г. отрича подобно обстоятелство.

Въпреки тези несъответствия и актосъставителя, и наказващият орган, а в съдебната фаза на процеса и СРС изцяло са кредитирали единствено и само заявеното от водача на лек автомобил "Фолксваген Поло" рег. [рег.номер на МПС], без да отчетат, че изложените данни изхождат от заинтересовано лице, което съществено занижава доказателствената й сила, при положение, че не е потвърдена с каквито и да е други доказателства по делото. По делото липсват доказателства, както за нанесени имуществени, така и за неимуществени вреди.

Четвърто, не е извършен оглед от посетилите мястото на ПТП длъжностни лица от Отдел "Пътна полиция" – СДВР, а единствено е съставен снимков материал. Дори и такъв /оглед/ да беше извършен, то той също би бил без доказателствено значение - при пристигането им участвалите в твърдяното ПТП автомобили били не били на

мястото; не е правена възстановка на разположението им при ПТП; не са извършени каквито и да е замервания, по които да се определи механизмът на ПТП; не е изискан планът на кръстовището от Столичната община и/или справка за реализираните на него ПТП за какъвто и да е референтен период, следващ реконструкцията му.

Пето, независими очевидци на ПТП /въпреки наличието им/ не са разпитани в досъдебната фаза на административнонаказателното производство, независимо от своевременното им посочване. Такива гласни доказателства са ангажирани пред въззивния съд, но същите са преценени като ненадеждни, тъй като според въззивния съд св. Г. не притежава специални способности, за да усети или не удар от автомобил, а отделно от това показанията му се оборват от всички останали доказателства. Не става ясно поради какви причини СРС е приел, че заинтересованата пострадала притежава специални умения, за да усети удар от автомобил, но такива не се притежават от единствения незаинтересован очевидец на случая. Не е обсъден и факта, че показанията на св. Г. не са изолирани от останалия доказателствен материал, а напротив – кореспондират със заявеното от другия участник в ПТП и с липсата на каквито и да било констатирани материални щети върху автомобила на пострадалата. Макар, че в КП е посочено, че е налице спукана пластмаса на рег. №, то такива обстоятелства не се констатират от приложения снимков материал.

Съдът е пропуснал да спомене, че всички останали доказателства са производни на показанията на пострадалото лице, което в най-пълна степен е заинтересовано такова и представляват възпроизвеждане на посочените от него данни.

Шесто, Протоколът за ПТП № К-296 г. е издаден съгласно чл. 125а, ал.1, изр.1 ЗДвП, за да удостовери посещение на службите за контрол на МВР на мястото на ПТП и за да документира това ПТП с материални щети като застрахователно събитие съгласно чл. 2, чл. 3, чл. 5, ал.1, т.1 и чл. 7 от Наредба № I-167/2002 г. на министъра на вътрешните работи и министъра на финансите за условията и реда за взаимодействие между контролните органи на Министерство вътрешните работи, застрахователните

компания и Агенцията за застрахователен надзор при настъпване на застрахователни събития, свързани с моторни превозни средства (обн., ДВ, бр.103 от 2002 г., отм., бр.69 от 2014 г.). Тоест доказателствената сила на Протокол за ПТП № К-296 г. е нормативно лимитирана до документиране на конкретното ПТП с материални щети като застрахователно събитие, поради което е негоден да установява вината за извършване на спорното административно нарушение или наличието на обстоятелства, изключващи административнонаказателната отговорност по чл. 179, ал.2 вр. ал.1, т.5, пр.4 ЗДвП.

Изводът, налагаш се след този анализ е, че АУАН и процесното НП се базират единствено и само на обясненията, дадени от водача на лек автомобил "Фолксваген Поло" рег. [рег.номер на МПС] при посещение на контролните органи на МВР на мястото на ПТП. Изтъкнатите от него причини за ПТП са субективни оценки на лице, заинтересовано от документирането на това ПТП по начин, който да го ползва за получаване на застрахователно обезщетение за нанесените по лек автомобил "Фолксваген Поло" материални щети или нематериални такива. Тази му заинтересованост не е неутрализирана със събирането на каквито и да е други доказателства, писмени, гласни или веществени, в досъдебната или съдебна фаза на това административнонаказателно производство. Посредством възраженията на другия водач в ПТП, обстоятелствата - предмет на доказване по чл. 102, т.1 - 3 НПК вр. чл. 84 ЗАНН не могат да смятат обективно, всестранно и пълно изследвани съгласно чл. 14, ал.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Липсва изискуемото се от чл. 303, ал.2 НПК вр. чл. 84 ЗАНН несъмнено доказване на вината на водача на лек автомобил "Лексус" рег. [рег.номер на МПС] като елемент от субективната страна на състава по чл. 20 ал. 1 е по чл. 123 ал.1 т. 3 б. "в" от ЗДвП, по който е наказан. Не е установен негов умисъл по чл. 7, ал.1, пр.1 ЗАНН вр. чл. 9, ал.2 НПК вр. чл. 11 ЗАНН. Не е доказана и проявена от него непредпазливост по чл. 7, ал.1, пр.2 ЗАНН вр. чл. 9, ал.2 НПК

вр. чл. 11 ЗАНН,

Като цяло изводът на въззивния съд за вината му почива на предположения, нескрепени със законова презумпция и непотвърдени с кореспондиращи си безспорни доказателства.

Заключвайки, че АУАН № 941958 г. и НП № 18-4332-024689 г. са обосновани и законосъобразни, първостепенния съд е извел изводите си при липса на съответствие с основни принципи в административнонаказателния процес, и при нарушение на закона по чл. 348, ал.1, т.1 НПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН. Същевременно е допуснал съществени процесуални нарушения по 348, ал.1, т.2 НПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН, неприлагайки стриктно правилото по чл. 103, ал.1 НПК вр. чл. 63, ал.1, изр.2 ЗАНН за тежест на доказване за административно - наказващия орган в процеса.

В случая от страна на наказващия орган не е проявена процесуална активност за доказване субективния елемент на вмененото нарушение, поради което като е потвърдил НП без да са налице доказателства за виновно умишлено поведение на касатора, СРС е постановил решението си в нарушение на материалния закон.

По изложените съображения, решението ще следва да се отмени като съответно се отмени и атакуваното НП .

Водим от горното и на основание [чл. 63 в, от ЗАНН](#) във вр. с [чл. 208 АПК](#), Административен съд – София град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение от 10.12.2020г. , 95 състав, постановено по н.а.х.д. № 19577/2019г. по описа на СРС и

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 18-4332-024689 от 05.12.2018г., издадено от началник група към СДВР отдел ПП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.